

2^e zondag van de Veertigdagentijd 28 februari 2021

Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd.

Mc 9, 2

Inleiding:

Lieve mensen, vandaag in de 1^e lezing de beproeving van Abraham. En in de evangeliëlezing de verheerlijking op de berg Tabor. Het is wellicht passend om die twee aspecten van ons gelovig-zijn tot ons door te laten dringen. Juist ook nu we al langer dan een jaar beproefd worden door deze coronapandemie, die ons leven zo op zijn kop heeft gezet. We gaan er straks meer over horen. Laten we nu eerst ons hart tot God onze Vader richten, om even stil te worden van binnen, om open en ontvankelijk te kunnen worden voor Zijn woord, dat ook òns - nu en hier- tot heil wil zijn.

Lezingen:

Eerste lezing: Genesis 22, 1-2. 9a.10-13. 15-18

Uit het boek Genesis

In die dagen gebeurde het dat God Abraham op de proef stelde. Hij zei tot hem: "Abraham." En hij antwoordde: "Hier ben ik." Hij zei: "Ga met Isaak, uw enige zoon, die gij liefhebt, naar het land van de Moria en draag hem daar op de berg die Ik u zal aanwijzen als brandoffer op." Toen zij de plaats bereikt hadden die God hun had aangewezen, bouwde Abraham daar een altaar, stapelde er het hout op, bond zijn zoon Isaak vast, en legde hem op het altaar, boven op het hout. Toen Abraham echter zijn hand uitstak naar het mes om daarmee zijn zoon de keel af te snijden, riep de engel van de Heer hem vanuit de hemel toe: "Abraham, Abraham!" En hij antwoordde: "Hier ben ik." Hij zei: "Raak de jongen met geen vinger aan, en doe hem niets! Ik weet nu dat gij God vreest, want gij hebt Mij uw enige zoon niet willen onthouden." Abraham keek om zich heen, en bemerkte een ram die met zijn horens in het struikgewas vastzat. Hij greep de ram, en droeg die als brandoffer op in plaats van zijn zoon. Toen riep de engel van de Heer voor de tweede maal uit de hemel tot Abraham, en zei: "Bij Mijzelf heb Ik gezworen - spreekt de Heer - omdat gij dit gedaan hebt en Mij uw eigen zoon niet hebt onthouden, daarom zal Ik u overvloedig zegenen, en uw nakomelingen talrijker maken dan de sterren aan de hemel en de zandkorrels op het strand van de zee. Uw nakomelingen zullen de poort van hun vijand bezitten. Door uw nakomelingen komt zegen over alle volken van de aarde, omdat gij naar Mij hebt geluisterd."

Tweede Lezing: Romeinen 8,31b-34

Uit de brief van de heilige apostel Paulus aan de christenen van Rome

Broeders en zusters, Indien God vóór ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Hij heeft zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard: voor ons allen heeft Hij Hem overgeleverd. En zou Hij ons na zulk een gave ook niet al het andere schenken? Wie zal Gods uitverkorenen aanklagen? God die rechtvaardigt? Wie zal hen veroordelen? Christus Jezus misschien, die gestorven is, meer nog, die is opgewekt en die, gezeten aan Gods rechterhand, onze zaak bepleit?

Evangelielezing: Marcus 9, 2-10

Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus

In die tijd nam Jezus Petrus, Jakobus en Johannes met zich mee en bracht hen boven op een hoge berg waar zij geheel alleen waren. Hij werd voor hun ogen van gedaante veranderd: zijn kleed werd glanzend en zo wit als geen bleker ter wereld maken kan. Elia verscheen hun samen met Mozes en zij onderhielden zich met Jezus. Petrus nam het woord en zei tot Jezus: "Rabbi, het is goed dat we hier zijn. Laten we drie tenten bouwen, één voor U, één voor Mozes en één voor Elia." Hij wist niet goed wat hij zei, want ze waren allen geheel verbluft. Een wolk kwam hen overschaduwden en uit die wolk klonk een stem: "Dit is mijn Zoon, de Welbeminde, luistert naar Hem." Toen ze rondkeken, zagen ze plotseling niemand anders bij hen dan alleen Jezus. Onder het afdalen van de berg verbood Jezus hun aan iemand te vertellen wat ze gezien hadden, voordat de Mensenzoon uit de doden zou zijn opgestaan. Zij hielden het inderdaad vóór zich, al vroegen zij zich onder elkaar af wat dat opstaan uit de doden mocht betekenen.

Overweging:

Het is de 2^e zondag van de Veertigdagentijd. Vandaag vieren we de verheerlijking van Jezus op de berg Tabor. Marcus vertelt dit verhaal nadat Jezus voor de 1^e keer zijn lijden heeft voorspeld. Vlak voor dit verhaal zegt Hij ons aan: "wie mijn volgeling wil zijn moet Mij volgen door zichzelf te verloochenen en zijn kruis op te nemen." Deze hele Veertigdagentijd volgen we Jezus' lijden in alle concrete realiteit die dat geweest is voor Hem, en die onherroepelijk zal leiden tot de dood aan het kruis. Aan het eind roept Hij uit, in bittere nood: "God mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten"...Is het niet juist vanwege dit lijden, dat wij ons zo diep verbonden kunnen voelen, ons ook werkelijk verbonden mogen wéten met Hem, als wijzelf door lijden getroffen worden? Hij heeft datzelfde lijden moeten doorstaan, zoals ook de Hebreeënbrief ons zegt: "In de school van het lijden heeft Hij gehoorzaamheid geleerd". Maar er is niet alléén dat *lijden*, als we naar Jezus kijken. Juist vandaag, juist vlak vóór al dat lijden zich gaat afspelen, wordt ons een kijkje gegeven áchter dat lijden. Vandaag zien we hoe de transfiguratie zich

aan Jezus voltrekt, hoe zijn aardse gestalte verandert in stralend wit licht. En hier wordt ook zichtbaar hoe Jezus in Zijn menswording zich één heeft gemaakt met ons, hoe Zijn menswording bedoeld is om ons te 'vergoddelijken'. Dit klinkt voor ons hier in het Westen een beetje vreemd, godslasterlijk misschien ook wel. Maar in de Oosterse traditie is dit een centraal thema: de omvorming van de mens door het hemels Licht zoals dat vandaag straalt in de gestalte van de mensgeworden Zoon van God. Hoe meer Gods Licht doorbreekt in ieder van ons, in Zijn schepping, zoals hier letterlijk en lichamelijk gebeurt in Jezus, hoe meer ons leven wordt zoals God dat bedoeld heeft, geschapen als wij immers zijn naar Zijn beeld en gelijkenis..? Wij kennen het lijden dat ons overkomt heel goed, sommigen meer, anderen minder, maar niemand van ons wordt ervoor bespaard. En wij worden er door Jezus ook toe opgeroepen om dat niet uit de weg te gaan als het zich voordoet in ons leven, om ons kruis op ons te nemen en Hem te volgen. Maar hoe is het gesteld met onze 'vergoddelijking', waar vandaag toch ook sprake van is? Hoe goed kennen we dát? Want Jezus zegt nadrukkelijk : Hem te volgen. En dat stopt niet bij het lijden. Dat gaat dóór het lijden heen. Dat heeft Hij ons immers voorgedaan: Goede Vrijdag loopt uit op Pasen. Ik weet uit eigen ervaring: dit is 'gauw' gezègd, het lijken makkelijke woorden. In tijden van nood voel ik toch allereerst hoeveel pijn en moeite me dat geeft, voel ik in ieder geval mijn verdriet, mijn boosheid, mijn machteloosheid om me daaroverheen te tillen.....òm me wèrkelijk op dit Tabor-gebeuren te richten, om me wèrkelijk te verbinden met dit stralende Licht. De evangelist Mattheus vertelt er in zijn verhaal over de verheerlijking van Jezus nog iets bij. Niet alleen Zijn kleed werd glanzend en wit, ook Zijn gelaat begon te stralen als de zon.....En dát raakt me vooral. Er moet iets wezenlijks *in* ons gebeuren, waardoor wij als vanzelf gaan stralen. Als ik iets persoonlijks mag vertellen: ik doe al een aantal jaren mindfulness, en ik ervaar die meditatie echt als een hulp bij mijn gelovig (proberen-te-) zijn. Want het helpt mij, om al mijn gedachten en gevoelens 'los' te laten, me er niet tegen te verzetten, ze er te laten zijn en er vrede mee te leren hebben, dat het is zoals het is. Het helpt om ahw verder te kijken dan het lijden, als zich dat aandient. Heel concreet, als concrete dagelijkse oefening. Het helpt, om me te richten op het licht van de zon, me te richten op dat Licht dat er altijd is, al zijn er nòg zulke donkerdreigende wolken die verhinderen dat Licht te zién. Dat hoef je helemaal niet met mindfulness te doen. Jezus zegt het ons op allerlei manieren aan. Maar ikzelf ervaar het als een concrete dagelijkse oefening die me helpt om te kunnen komen tot wat Jezus zegt. Misschien heeft iedere tijd zijn eigen hulpmiddelen nodig. Niet voor niets denk ik, dat mindfulness en andere vormen van meditatie in deze tijd zo sterk in de aandacht zijn. Ikzelf ervaar het in ieder geval als iets, wat me

heel concreet helpt, om in en doorheen het lijden niet alleen dat lijden te zien en te ervaren en te voelen, en erdoor overmand te worden, maar om óók oog te hebben voor dat stralende Licht waarvoor wij bedoeld zijn. En zie, ik gebruik vanzelf deze woorden: er oog voor hebben. En daar is ook iets speciaals mee: onze zintuigen zijn gevoelige organen, waarmee we horen, zien en voelen. Het zijn onze contactorganen. Maar ons hart is ons meest intieme, meest indringende contactorgaan. Kerkvader Augustinus zegt daarover: “niemand heeft ooit God gezien. God is onzichtbaar, en Hij moet niet met het oog, maar met het hart worden gezocht”. In de Efezenbrief staat letterlijk: “moge Hij uw innerlijk oog, het oog van uw hart verlichten om te zien”. Wij worden vandaag uitgenodigd om met de ogen van ons hart te *zien* hoe het stralende Licht sterker is dan al het lijden. Laten we ons toch óefenen, opdat we daartoe in stáát zijn als het lijden zich voordoet in ons leven. Laten we ons deze Veertigdagen eens speciaal dáárop richten, ons oefenen met de ogen van ons hart. Wellicht gaan ook ònze ogen, gaat ook òns gezicht dan een beetje stralen richting Pasen.....

Slotgedachte:

De berg Thabor voor alle tijden: “De vroege monniken hebben bereikt, dat ze helemaal toegankelijk zijn geworden voor Gods liefde en Gods licht. Ze hebben in hun lichaam en ziel Christus laten oplichten in een donkere, verscheurde wereld. Als wij ons, zoals de vroege monniken, laten doordringen van Gods liefde, wordt ook onze geseclariseerde wereld door ons verlicht met het licht van God. Door ons leven mogen wij ervan getuigen, dat de mens pas helemaal mens wordt, als hij God in zich binnenlaat . Als ons hart een hemel is geworden waar God woont, zullen ook wij met ons bestaan de hemel openen boven de mensen, voor wie de hemel gesloten en bedekt lijkt.”

Uit: Bidden met de woestijnvaders, door Anselm Grün.

Slotgedicht:

Ik ben hier, moment van heden,
U ben stil en trouw mijn Vriend,
nu geen toekomst, geen verleden
diepe éénheid, onverdiend.

In die eenheid mag ik leven
alles lééft nu om mij heen.
Stille trouw blijft mij omgeven
het is goed zo, samen één.

Jezus, Christus, gisteren, heden,
morgen ook bent U mijn Licht,
houd 'elk nu'- zo is mijn bede-
heel mijn hart op U gericht.

Zr. Clary Braun JMJ